„Võite küll," julgustas neid vanaema. Tasa liginesid nukud Maisi-Lii ja Siisi-Lii voodite juurde. Sügavas unes magasid mõlemad ilusad rohelised printsessid.

„Elage hästi!" ütlesid nukud printsesse suudeldes.

„Kui kahju on teist lahkuda," sosistas Malle.

„Ärge unustage meid kevadel, kui jälle ärkate," soovis Peedu.

Parajasti ärkas kuninganna, et minna õhuvabrikut vaatama.

„Kuhu nüüd?" päris ta nukkudelt.

„Nad tahavad minna oma Mari juurde!" ütles vanaema.

„Siis, nukukesed, tahan teid õnnelikuks teha, sest olen teid armastanud kui oma lapsi," ütles kuninganna neid silitades.

Siis pöördus ta vanaema poole ja rääkis midagi, millest nukud aru ei saanud. Korraga tõstis vanaema pühalikult käed, palvetas ja õnnistas nukkusid. Kohe muutusid nukud ilusaiks ja uuteks. Kadunud olid hambajäljed jalgadelt ja kätelt. Uuena särasid selgelt nende näod, nagu siis, kui nad veel kaupluseaknal elasid.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 114